Mitä oli ytimeltään ja mistä irronnut ainekasautuma joka päätyi tuntemattomien voimien kuljettamana Pirkkalan kunnan Sarkilan kylän metsään? Se nimettiin kiveksi ja merkittiin karttaan. Enemmän kuin omanolemuksen tunteminen sitä ilahdutti vuosien aikana vahvistuva olemassaolon merkitys. Kivelle pysähtyi osa elämään elämä ympäröi pala palalta kiveä Päivän ja yön leikkiessä kuurupiiloa. Vuodenajat vaihtuivat muuttuen maisemaa. Muotonsa saivat niin pensas kuin puolukanvarpu Sammaleen pehmeän turkin raosta kiven sielu heräsi näkemään muurahaiset kuljettamassa havunneulasia tuntemaan heinien kutituksen paljaassa kohtaa. Kun lintu lensi kivelle laulamaan sulki paljon nähnyt silmänsä ettei linnun jalka tarttuisi kiinni kosteisiin silmäluomiin kivi kuunteli maailmanakaikkeutta sillä se lämmin ydin tiesi se ei koskaan olisi enää yksin ilman rakkautta. Tuli tuttu yksinäinen kulkija istahti kivelle hetkeksi ja kirjoitti tämän kaiken ylös.